

(כל) כתוב לב המלך בין אמר
למהומן... להביא את ושתि
המלך לפניו המלך בכתר מלכות, ניון
שנחתכו לא עשו כמוות ישראל, ישראל בשם
אוכלים ושוחים, מי שיודע לומר להכה או פסוק
או משנה או אגדה אומר, אבל אומות העולם איןן
כн, כשאוכלים ושוחים יין, כיוון שנכנס בהן היין,
התחלו להזיכר עריות, אלו אומרים הפרסיות
נאות, ואלו אומרים המדינות נאות, אחצורה
שהיה טיפש אמר להן אין הנה כושתי המלכה,

תורה טמימה

ברוח דודז'. בשעה שאואה"ע אוכלין ושותין ומתרפין ומגאנין בעיריות שטוביורים^(ב), באורה שעת חושב הקב"ה להזדריב עולם, ו תורה נבנתת ומלמדת סגנoria ואומרים, רבש"ע, עד שאחתה מבטח באלי שטובירים ומבעיטס לפניך, הביתה בישראל עטך שתברכין ומשבחים לשחק הנגדל בתורה ובוציארות ובשבחות, רוחה והקדוש צוותת, ברוח דודז', ברוח מאואה"ע וקדבם בהם בישראל^(ג) [ט"ז].

ר' לוי ה' ז' ג' ג' ז' ונראה שהחומרה בפורים
כדוח'ל (שם ז') חייב אגניש לבסומי בפורה וככו, כי מכון זהה, שפיקיר אישור
השוכרות הוא, מפני שבסתה תלוק הרכבת כה השכל יש להושך לפניה רצונו של אדם
לרע וחועבה חזין, אבל בפורים ונבע על כל ישראל שפע רצון של קבלת התורה,
ובו ביום מאיר על כל איש ישראל המחזיק בתורת ד' או רצון אמיתי לבחור
בתורה ובדרך, ועל כן מראים שאפלו בשברותו אין סר מריך ד', מפני שפנימיות
רצונו הוא פונה לטוב. וברלחת אליהם אך סוב לישראל. «שחי בד' אליהם מהשי
לספר כל מלאכותך».

טבון נסיך

כך גם מוסברת ההוראה המיווחת: "מחייב אינייש לבסומי בפורה" ¹⁴. על שמחת והין דרשנו בוגרא ¹⁵: "וין ישmach לבב אונוש, זכה – משמחו, לא זכה – משממהו", "ישmach בשין ימנית, דמשמע לשון שומס". יש בשתיית יין שתי בחרינות; בחינה פרטית, נפרדת – השותה ביחסות, כשהוא שומס, מגע לשעמוס ושיגען. ואילו הבדיקה הכללית – כשותים בחברותא, במצוות ואחדות הלבבות – "מקשה אחת" – באים לידי שמחה.

הויב מודס לארכנזה נסוחה לי כן לתוכי ימי ממכה
וטמלה ולווין הכהנזה כהלה נרילך פטלי' ניזס
לי עקר אט בזוס ונפק ונכנו מה פאכנו וונן לאס
עטהה גלילה כל' זאה'ה'ה' ועיניכנעודה כהלה נרילך פטלי'
געדר ווין לי רון' פמלה צולחה וגערין סיון מלכווי הייב
הודס לאכומוי גכומיל עד דל' זיע ען' הלו' פמן לנכוך
מלדי' וקדנץ' נוב' קופסוקס ככסון ויט' גאנטס
בדר' ותומר' דו' נאו' פמלה לייק' וזונל' נאיגיט' פלנין
זא פגה כלבאס זויה' מדר' ווין ט' כל' ספק' וקרמ'ס זעל
המג' נוד' פילדס ומפלט' גענין עד' פל' זיע' זיל' מפק'
צפתה מה פליעו גניג' ופינס קויפת פלי' ומגנטס ומוקד'
שנחו' לי'ו' יודע' נכו' זין' הלו' פמן לנכוך מלדי' היל'
תקה' פירוז'ו' למ' נקע' היל' גאנטס יונר מלהל'ים
לענין' הטען' כטומה לדע' מה' כפה'ט' יט' זין' זס' נא' כי
כמנסדר שול' דוח' לזר' זאמ' מפק' זוכ' זונ' מלדי'
מק'ג' וכטיהלט' נא' מה' כפה'ט זוכ' זונ' ימאל' אקו'
נמא' זא' ונטילד' כרי' פסק' סיון' זו' פועל' היל' סוף' סוף'
הטנן' קפס' דל' זיע' זין' זא' זא' זא' זא' זא' זא'
זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא'
זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא' זא'
לכלוג' ולמאנ' וצפוך' לש' טיכודים געפע' ענין' קרוכ' לא'
מונך' פמה' פד' צאנל' כמפוס' מופקניז' מרכז' ומול'
החל' טו' חטב' לפוך' דס' וו' ניס' דס' דל' דמייט' פ'':
ויזעכוב' פל' טוילנו' נל'יל' וטחונ' זא' פלא' זאנל' זוקן'
כל' הנטוי' זינו' זונכינו' על' פלען' ז' זונק' קמיטו'ס
טמפה'ל'טיס' כרכ'ה' נטעום' בטה' וווק'': כל' מסכ'ס
טמפה' היל' בק'ט'ל' זונק' ימי' וויל' זונל' מ' נטמו'ם' גרא'ל'

ט' תיז'ב אוניש לבנטש נטרא עז רלאיך
בן אחד ווון לבאנך מדרפ. רנה דיביז�
עבד שערת מיטט בענין גורץ, אנטס
ק' רבת שערת מלבי זולא, למזר בע
וועט איזהויל, לאגא אמר לה נירץ מערענד
סוקות פידט בענין חדד זולא, אמר ליה לא נבל
שערוא וערוא מחרוזש ניאס, אמר רבא
שערת פירט שאגלה ביליה לא זיא ייד
וחברת מא טעטאלט שערת וערפה נטיב
רב אש הוה זיב קיסרא (ז' דב' ברנאי), נהא
לא אויר ובענין אמר לה פאצ' פראמא לא אויר
רבנאי (רלטן מדד בסענין מודים אמר לה
ולא הוה אמר לאטכללה בענין חדד זולא, אמר לה
לא שטע לה, לך ווא זומר רבא סענין
פירט שאגלה ביליה לא זיא ייד חבורו אמי

הוּא מִתְבָּאֵבֶן כַּאֲמָלֵלִי
בְּכָבְדֵי
כִּנְחָמֵם פְּהָ אַהֲרֹן אֶלְעָזָר

וְנִינְיָרֶת הַעֲלֵה -

ב' ד'(א) חייב איש לכוסתו בפוריא עד דלא ירע בין
אורור חמן ובבורך מרבדכי: נס (ב') ור' דה' ג' נסחנא
כל צ' ג' מלא צאמה זעיר מליחתו (כל ט') (ג') וישן ומיטן אוןן לחט
זעופ' גן מלווה כוון נונק מנדכי (ה' מניין) ומאל גאנרנש ואחד גאנמעיס
ווניגו צוינר לו ג'ריבו

ה רם הילג | 4) ח אונס גנט ובאי בסעוזו גדרול בתב נטס אווחה
חירם וול הייב איגס לבטחים בטורייא לא שיחחבר
טהרכות איטר. נזרע ואונס לך בעוריה נטלעה טנין
שוזוא טרומ לגעעד וטיד וכוהה בעיריות זילאן אך שיטחן
יורע וטוי אמר טפערס צאיצ פיזוס זצחמאן אך טפערס
זצחט בבי רבינו באע' דלטהייא טפערס טרערס
וואע' געליא יאנטס פוד ולע' פוד געלא מלעסעס גע' לנטיגטס
טרכות גאנטס ציטרא חייטס זכרכוות המלע' קיט צלא וווען
לענות פצע זיגר פילטונג זילען קיט :

3. $\int_{-1}^1 x^2 \sin(x) dx$

(ג) ג' (הארון) אמר רבה חייב איש נסומי בטורייא כי נתב ה'ר אפרים זיל מהתו עובה דקם ונכח שוחטיה לר' יזרא לשנה א'ל תא נעבד כו' איזחו ליה טירמא דרבנן ולית הלכתא כוותיה לאלו שפир דמי לטעמך הכא:

דָּיוֹב ח'ינֵט נְסֻׂמִי כְּסֻׂרִים וּכ' [מנִינָה ז':]. רַכְיָה
חֲפָרִים הוּלֶךְ עַל כְּגִירִף וּסְלִיל כַּיְן וְנִיכְבָּל כַּוּרְכָּה
שָׁוֹכְנָסְלָכוֹ, וְהַיִלְמָצֵן מַדְרָנָג מַעֲכָצֵי נַעֲמָנָה שָׂוֹת
פְּנוּיָה קָה דָלְתוֹ כַל יְוָמָה מַמְרָמָה נִסְתָּה שָׂמָן מַעֲנָמָה
בְּתַחְנוֹן. [ע'י] טְרִיחָה חַיָּם מַהְרָחָה סְמִינִי קָנִין דֵס וְאַלְיָה וְכו']
אַלְקָה סְפָנִין כָּס קְנָטוֹ כְּמָנוֹס כְּדִי בְּנָהָה נְמָלִי תְּזָוָנָה כְּהָמוֹן
מְכוֹס וּנְחוּמוֹ זְמָן וְסִינָו פְּהַעֲלוֹן קְנָכוֹ מְסֻׂדָּתָה כְּכָלָע
וּלְתַחְכָּרוֹ וּקְלָקָנוֹ נְצָוֹת כְּמֻזָּהָר גְּמָדָרָת [ע'י לְסָתִיר ז': יְמִין]
שְׁכִיכָמָה נְצָהָות כְּדִי בְּכָרוֹת הָלֵל נְגַד יְתָחָר, וַיְתִיסָּכָנ
כִּיְנוֹ וְיַסְכִּין כְּמוֹתָקָה קְוָנָה וּפְתָהָרָה עַד דָלָג צָעָן הַלְּהָאָר
מְלִילָה מְרוֹרָה מְרֹכָּז הַלְּגָי יְבָתָה כְּשִׁיטָוֹת שְׁלָרָס הַמְּרָכָז כְּיָמָלָע
כוֹ הַלְּגָי יְדָע בֵין מְרוֹרָה כְּמַן הַכְּלָל גָּוֹלִידָע, וּפְטָסָה גַּמְדָה מְרִיעָנָה
קְלָקָנוֹ גְּרָנָה טִיְין וּכְן הַלְּגָי יְטָהָה מְוֹד. וְזֶה רָאוּ תְּמָהָה הַת
אֲכָר עַמְלָק מַהְמָה כְּסָמִים הַלְּגָי הַכְּבָמָה כִּי תְּהַת בְּקָמִים וּוּלְאָ
לְעָמָר הַוּוֹיָה תְּהַלֵּל כְּסָמִים כָּס מְחוּמָה וּמְכָאָג נְמָעָרִי
פְּכָולָה לְעָמָר נָס. כְּכָלָהָוָה צְכוֹר יְמָמָה זְכָר מְמָלָק לְמַרְמָר
בְּמַן וְגַדְמָה תְּבָכָמָה נְוָמָר נְסִיפָן.

חייב אדם להרבות. בשמחה ביום זה ובזוכילה ובשמחה עד
שלא ייחסר שוט ובר ומימן אין לנו מצוין להשתכר ולהפוחית עצמנו
טהור השמחה שלא נגטוינו על שמחה של הוללות ושל שיטות אלא
בשמחה של חוננו שגיגי מוחוכה לזהבנת השם והודאה על הניטם
שעשה לנו ומה שאמר כאן עד וילא ידע בין ארור המן לבורך
מרוץ כי כבר מירסן קצת גאנטס שמאה שתוכיר אחריו קפ' רבא
שחתונית לרבני וירא גנחו כל אוזחן הרבריט ולענין ביאור פיטה זה
שאמרו בין ארור המן וכרי הוא מנה שאמרו בחלנו... המערב
שצעריך לומד זחר מקרוא מגלה ארור המן ברוך מרוצץ בזוכיה
אסטור ארכורה זרש וכן שצעריך לומד חרבונה וכור לטוב ואמר
שהיב להחבטם עז לא ידע בבירור מה יאמר אז לא שכבר נדחת
לדרעינו כמו שכיראנן גנדולי המחרביס כתבו עד שירדת וכן לענין
比亚ור זה שאמר שחתונית לרבי ורא סי' מלשון סחיטה ר'יל שמענו
ואהיות הוא מלשון החלימני והחינוי. סעודת פורים אין עיקר שמחה
אלא ביום שהרוי נזכרימי נשמה ושםה, ואםأكلת בלילה לא יצא
ידי וובונו, הנה לילה שמהרוו יום הפורים, הנה לילה שעבר הפורים.